

POSTANOWIENIE

Dnia 11 października 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bohdan Bieniek

w sprawie z odwołania W. L.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Rybniku

o ustalenie wartości kapitału początkowego i wysokość świadczenia,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń

Społecznych w dniu 11 października 2023 r.,

skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach

z dnia 30 sierpnia 2022 r., sygn. akt III AUa 589/21,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od odwołującego się na rzecz organu rentowego
kwotę 240 (dwieście czterdzieści) zł tytułem zwrotu kosztów
zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w Katowicach, wyrokiem z dnia 30 sierpnia 2022 r., oddalił apelację W. L. od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 11 lutego 2021 r., mocą którego oddalono jego odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w Rybniku z dnia 4 sierpnia 2020 r. ustalającej kapitał początkowy oraz z dnia 6 sierpnia 2020 r. przyznającej emeryturę od 1 lipca 2020 r.

Wyrok Sądu Apelacyjnego zaskarżył w całości skargą kasacyjną pełnomocnik odwołującego się. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na podstawie z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. i uzasadniony

koniecznością dokonania wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości i wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów.

Zdaniem autora skargi kasacyjnej, rozbieżność w orzecznictwie Sądu Najwyższego oraz sądów powszechnych wymusza zajęcie stanowiska przez Sąd Najwyższy, to jest czy do stanu faktycznego należy odnosić przepisy obowiązujące w chwili, gdy on wystąpił, czy też przepisy obowiązujące w chwili wydania decyzji przez organ rentowy. Rozstrzygnięcie przedmiotowej kwestii przez Sąd Najwyższy pozwoli na ustalenie jednolitej linii orzeczniczej w tym zakresie, co z kolei jest niezbędne do rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, jak również pozwoli w przyszłości uniknąć wątpliwości przy orzekaniu w analogicznych sprawach.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwany wniósł o wydanie postanowienia odmawiającego przyjęcia jej do rozpoznania oraz zasądzenie od skarżącego zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Odwołanie się do przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., to jest potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącego rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, LEX nr 424365; z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07, LEX nr 315351). Skarżącego obciążał obowiązek przedstawienia odrębnej i pogłębionej argumentacji prawnej wskazującej na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, zawierającej szczegółowy opis tego, na czym polegają poważne wątpliwości interpretacyjne (por. postanowienie Sądu Najwyższego: z dnia 8 lipca 2009 r., I CSK 111/09, LEX nr 570112; z dnia 12 grudnia 2008 r., II PK 220/06, LEX nr 950814). Nie można uznać, że w sprawie zachodzi potrzeba wykładni przepisów prawa, jeżeli Sąd Najwyższy zajął już stanowisko w kwestii prawnej prezentowanej

przez skarżącego, a nie zachodzą żadne okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08, LEX nr 523522 oraz z dnia 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02, OSNP wkładka 2003 nr 13, poz. 5).

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (ani jego uzasadnienie) nie wskazuje żadnych przykładów rozbieżności w orzecznictwie sądów powszechnych ani Sądu Najwyższego, zaś podstawy kasacyjne (i ich uzasadnienie) nie podlegają badaniu. Już tego rodzaju mankament sprzeciwia się uwzględnieniu wniosku, skoro postępowanie kasacyjne ma cechować się (i cechuje) podniesionym progiem staranności, w którym Sąd Najwyższy nie uzupełnia stanowiska wnoszącego skargę kasacyjną i nie poszukuje (za niego) argumentów na rzecz przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Z kolei drugi wątek poruszony we wniosku (jakie przepisy należy stosować w sprawie, to jest z momentu wystąpienia zdarzenia czy wydania decyzji organu rentowego) w żaden sposób obecnie nie predysponują do rangi potrzeby wykładni prawa. W sprawie spór koncentrował się wokół kwestii zaliczenia do kapitału początkowego okresu niewykonywania pracy przez ubezpieczonego po zakończeniu służby wojskowej. Zagadnienie to nie jest nowe, a w ramach tej problematyki generalnie przyjmuje się tezę, że zasadą jest wliczenie okresu zasadniczej służby wojskowej do okresu zatrudnienia (art. 301 k.p.). Jeżeli pracownik wrócił do zakładu pracy, jego zatrudnienie przed służbą wojskową, okres służby wojskowej i okres pracy po służbie wojskowej traktowano tak, jakby to był nieprzerwany okres zatrudnienia w tym samym zakładzie pracy. Okres takiej służby jest zatem okresem zaliczanym do pracowniczego stażu. Problem wliczenia okresu zasadniczej służby wojskowej do okresu zatrudnienia powinien być rozstrzygnięty na podstawie przepisów obowiązujących w dacie podjęcia zatrudnienia po zakończeniu służby wojskowej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 grudnia 2012 r., II PK 138/12, LEX nr 1619629). W konsekwencji tego, w judykaturze akcentuje się konieczność rozważania kwestii kwalifikacji służby wojskowej do celów emerytalnych z uwzględnieniem przepisów obowiązujących w okresie pełnienia przez ubezpieczonego służby wojskowej, a nie aktualnych regulacji prawnych (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 6 kwietnia 2006 r., III UK 5/06,

OSNP 2007 nr 7-8, poz. 108; z dnia 22 października 2009 r., I UK 126/09, OSNP 2011 nr 7-8, poz. 12; z dnia 25 lutego 2010 r., II UK 215/09, OSNP 2011 nr 15-16, poz. 219; z dnia 25 lutego 2010 r., II UK 219/09, LEX nr 590248; z dnia 17 maja 2012 r., I UK 399/11, LEX nr 1211140; z dnia 24 maja 2012 r., II UK 265/11, LEX nr 1227192; z dnia 4 grudnia 2013 r., II UK 217/13, LEX nr 1408682 i z dnia 8 kwietnia 2014 r., II UK 424/13, LEX nr 1466629).

Sumując powyższe, Sąd Najwyższy orzekł z mocy art. 398⁹ § 2 k.p.c. oraz art. 98 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

[SOP]

[ms]